

Sygn. akt VII U 1442/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Jacek Chaciński

Protokolant p.o prot. Ludomir Bień

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2016 roku w Lublinie

sprawy M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania M. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 17 lipca 2015 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala M. B. prawo do emerytury od dnia (...) roku.

VII U 1442/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 lipca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił M. B. prawa do emerytury. W uzasadnieniu wskazał, że wnioskodawca nie udowodnił 15 letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie uwzględnił okresu pracy od 1 stycznia 1980 r. do 31 października 1995 r. w Spółdzielni (...) w N. na stanowisku kierownika stacji obsługi samochodów. W ocenie organu rentowego praca na tym stanowisku nie może być kwalifikowana jako dozór inżyniersko - techniczny na oddziałach i wydziałach w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Z decyzją ta nie zgodził się wnioskodawca. Wniósł odwołanie. Wskazał, że jego praca polegała na ciągłym dozorze nad pracownikami.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje.

M. B. urodził się (...) W dniu(...)złożył wniosek o emeryturę. Jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu Państwa (wniosek k.1-4).

Wnioskodawca legitymuje się 25 letnim okresem składkowym i nieskładkowym (z uwzględnieniem okresów pracy w gospodarstwie rolnym).

Z dniem 1 stycznia 1990 r. powierzono wnioskodawcy stanowisko kierownika stacji obsługi w Spółdzielni (...) w L. Oddziale w N. (a.o. k.10).

M. B. podpisał obszerny zakres obowiązków, uprawnień i odpowiedzialności. W jego części szczegółowej wskazano, że kierownik stacji obsługi kieruje całością prac naprawczych prowadzonych przez stację obsługi. W szczególności:

- zapewnia warunki i zabezpiecza racjonalną gospodarkę majątkiem spółdzielni,
- organizuje i nadzoruje prace naprawcze taboru własnego i gospodarczego w sposób zapewniający realizację planowanego wskaźnika gotowości technicznej,
- odpowiada za celowość i zasadność zatrudnienia pracowników zaplecza technicznego w godzinach nadliczbowych,
- sporządza i weryfikuje zlecenia za pracę w godzinach nadliczbowych,
- odpowiada za właściwe wykonywanie czasu pracy pracowników zaplecza technicznego,
- potwierdza w kartach pracy zgodność wykonanej pracy (czasu naprawy) faktycznie z zapisami w kartach pracy,
- nadzoruje właściwe wykorzystanie urządzeń stacji obsługi zgodnie ze swoim przeznaczeniem oraz pełnej sprawności technicznej,
- rozdziela pracę monterom zgodnie z potrzebami na podstawie otrzymanych zleceń naprawczych z działu technicznego i przestrzega przepisów obsługi technicznych,
- prowadzi wśród monterów instruktaż odnośnie sposobu jakości wykonania prac naprawczych,
- zgłasza służbom dyspozytorskim o potrzebie wykonania legalizacji liczników i właściwego zabezpieczenia przeniesienia napędu w pojazdach po naprawach,
- nadzoruje przestrzeganie dyscypliny pracy i wykorzystanie czasu pracy przez kierowców czasowo zatrudnionych w stacji obsługi przy naprawach pojazdów,
- czuwa nad właściwym wykorzystaniem i gospodarką częściami zamiennymi,
- na podstawie zlecenia naprawy wypisuje części zamienne z magazynu i dopilnowuje, aby były wmontowane do naprawianego pojazdu a części wymontowane zwracane do magazynu i przekazane do regeneracji,
- na uszkodzenia zespołów, podzespołów sporządza komisyjne protokoły stanu technicznego z udziałem kontroli technicznej z wnioskami do dyrekcji co do przyczyny powstania uszkodzenia, stopnia winy osób odpowiedzialnych oraz sposobu usunięcia uszkodzenia,
- przewodniczy komisji weryfikacyjnej w comiesięcznych przeglądach części zużytych wymontowanych z pojazdów i ich kwalifikacji do regeneracji lub złomowania,
- odpowiada za ład i porządek, stan bhp i p.poż w stacji obsługi oraz aby wszystkie prace naprawcze prowadzone były zgodnie z wymogami bhp,
- dopilnowuje, aby użytkowanie i stan techniczny urządzeń znajdujących się w stacji obsługi były zgodne z przepisami bhp,
- udziela instruktażu na stanowisku pracy nowo przyjętym pracownikom,

- zgłasza na bieżąco o występujących brakach części zamiennych i wyposażenia stacji obsługi,

Stacja Obsługi mieściła się w N.. Do 1990 r. w N. istniał oddział Spółdzielni (...) z siedzibą w L.. W 1990 Oddział ten przekształcił się w samodzielny spółdzielnię.

W stacji obsługi były trzy kanały naprawcze. Naprawiane były samochody ciężarowe, przyczepy, koparki, dźwigi, autokary. Taki stan rzeczy trwał do 1984-1985 r, kiedy to wybudowano budynek administracyjny i dobudowano wiatę. W wiacie były cztery podnośniki i akumulatorownia. Wnioskodawcy podlegali mechanicy, elektrycy i tokarz łącznie około 15 osób. Praca była dwuzmianowa, na każdej zmianie był brygadzysta. Na jednej zmianie pracowało około 8 mechaników i jeden elektryk. M. B. pracował na jedną zmianę. Realizując zakres czynności wnioskodawca przyjmował zgłoszenia awarii od kierowców, sporządzał zlecenie naprawy ustalał zakres prac, rozdzielał pracę. Następnie nadzorował i kontrolował wykonanie naprawy. W razie spiętrzenia prac sam wykonywał czynności mechanika, wypisywał dokument rw celem pobrania części z magazynu. Zaopatrzeniem w części zajmował się dział techniczny, ale zdarzało się, że wnioskodawca także jeździł po zakup części. Polegali wnioskodawcy pracownicy wypełniali karty pracy. Wnioskodawca je weryfikował i przekazywał te karty do działu techniczno - eksploatacyjnego. Naliczaniem płac zajmował się referent. Były prowadzone książki pojazdów, gdzie odnotowywano wymianę ogumienia i naprawy. Adnotacji tych dokonywał referent, a wnioskodawca wpisy te potwierdzał. M. B. udzielał instruktażu stanowiskowego nowo zatrudnionym pracownikom. Wnioskował także o kary, nagrody i premie.

Z dniem 1 listopada 1995 r. powierzono wnioskodawcy obowiązki wiceprezesa Zarządu Spółdzielni (angaż z dnia 10 listopada 1995 r. – a.o.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie w/w dokumentów, zeznań świadków: M. Z. (k.25,26v), W. W.(k.26,26v), M. ;Ł. (k.41v), M. S.(k.42,k.42v) oraz dowodu z przesłuchania wnioskodawcy(k.40v, 41, 42v).

Przystępując do oceny dowodów osobowych należy stwierdzić, że przesłuchani świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy. Pracowali wspólnie z wnioskodawcą. Świadkowie opisali warunki pracy wnioskodawcy potwierdzając charakter wykonywanej pracy i panujące warunki. Zeznania powyższe(poza drobnymi rozbieżnościami usprawiedliwionymi wpływem czasu) są spójne, korespondują zasadniczo z dowodem z przesłuchania wnioskodawcy oraz z dokumentami znajdującymi się w aktach osobowych W związku z powyższym Sąd zeznania świadków obdarzył wiarą.

Zgromadzone w aktach sprawy dokumenty zasługiwały na obdarzenie ich wiarą jako autentyczne i niekwestionowane przez strony.

Sąd Okręgowy zważył co następuje

Odwołanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2004 roku, Nr 39, poz. 353), zwanej dalej ustawą FUS, mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z § 2 ust.1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr

8, poz. 43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie, przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

W oceni Sądu Okręgowego sporne zatrudnienie stanowiło dozór inżynieryjno-techniczny, o jakim mowa w dziale XIV, pozycji 24 wykazu A

W okresie zajmowania funkcji kierownika stacji obsługi ubezpieczony większość czasu pracy spędzał na hali naprawczej, na bieżąco dozorując naprawy samochodów, dźwigów i koparek. Poza tym zajmował się czynnościami związanymi z tym dozorem (przyjmowanie zleceń, wydawanie druków rw, udzielanie instruktażu stanowiskowego, sporządzanie protokołów stanu technicznego).

W odniesieniu do powyższego warto przytoczyć pogląd, wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku, a stanowiący wyraz ugruntowanej wykładni (uzasadnienie wyroku tego Sądu z 27.05.2014 r., III AUa 1958/13 wraz z powołanym tam orzecznictwem), że przy kwalifikowaniu pracy zgodnie z pkt 24 działu XIV wykazu nie ma znaczenia, ile czasu zajmuje osobie dozorującej wykonywanie prac organizacyjnych i towarzyszących (sporządzenie dokumentacji, nanoszenie na niej zmian, czy też wykonywanie innych czynności nie związanych bezpośrednio z dozorem). Nie można przez ten pryzmat dokonywać oceny czy praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Ważne jest jedynie to, czy istnieje relacja funkcjonalna między obowiązkami pracownika a koniecznością sprawowania bieżącego dozoru. Funkcjonalnie ze sprawowanym nadzorem były powiązane czynności wnioskodawcy polegające na weryfikacji czasu pracy poświęconego na naprawy, w tym pracy w godzinach nadliczbowych wnioskowanie o premie, nagrody czy też kary dyscyplinarne.,

Zdaniem Sądu Okręgowego całość zgromadzonego w przedmiotowym postępowaniu wiarygodnego materiału dowodowego przemawia za uznaniem, że od 1 sierpnia 1988 roku do 31 października 1995 roku (15 lat 9 miesięcy i 25 dni). wnioskodawca wykonywał pracę wskazaną w wykazie A w dziale V rozporządzenia, poz. 24.

Jak wynika zatem z powyższych ustaleń M. B. legitymuje się ogólnym stażem pracy 25 lat, ma ukończone (...) lat życia, złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody skarbu państwa udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat, 9 miesięcy i 25 dni. Tym samym spełnione są wszelkie przesłanki ustalenia mu prawa do emerytury od dnia(...)roku, tj. od daty złożenia wniosku o emeryturę.

Z tych względów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w sentencji.